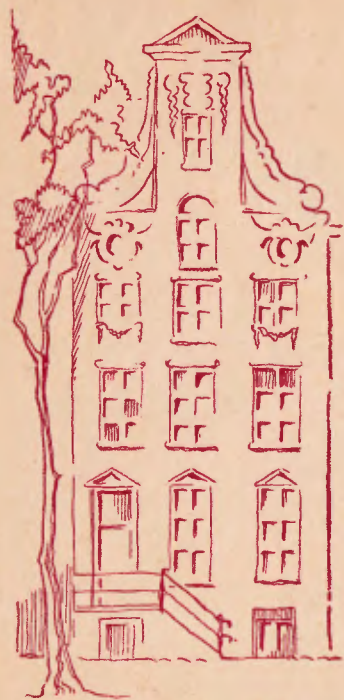

JOOP'S grootste wens

Door Linda Erics

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH RIJSELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM (C.)

AAN

DE LEIDER(STER)

TEKENINGEN VAN W. G. VAN DE HULST Jr.

1.

D E FIJN-STE DAG VAN DE WEEK

Joop ligt in zijn bed, bo-ven bij 't o-pen raam.

Daar ligt hij al zo lang! Na een er-ge ziek-te kan hij niet meer lo-pen, nu ligt hij al-tijd maar. In de week, als Moe uit wer-ken is, ver-veelt hij zich soms; maar nu is het Zon-dag. Joop heeft een scho-ne py-a-ma aan, zijn don-ker haar is nog nat van het was-sen.

Moe gaat naar de kerk, met buur-vrouw van be-ne-den. Moe kust hem; dag kind! Ik ga, hoor.

Niet ver van Joops raam is de kerk-to-ren. De klok luidt al: Bim-bom! men-sen kom! Bim-bom, men-sen kom!

Ma-rie van buur-vrouw komt bij Joop en ze brengt haar ka-na-rie mee, want dat wil Joop

zo graag. Piet-je staat in zijn kooi op ta-fel; en als de men-sen in de kerk zin-gen bij 't or-gel-spel tot Gods eer, dan zingt Piet-je ook, heel hel, heel hoog: Tju-tju-tjul Rrrrrrrr-de-wiet!

Ma-rie's lan-ge vlech-ten han-gen op Joops de-ken. Ma-rie rijgt licht-blau-we kraal-tjes aan en Joop kijkt naar haar. Hij kijkt ook naar de ho-ge boom-top voor zijn raam, waar de mus-jes spe-len. Piet-je ziet hen ook well! Hij zingt nòg har-der: Rrrrrrrrrr-de-wiet!

Fijn hè, Ma-riel! Had ik ook maar een ka-na-rie!

Vraag er een aan je Moe, jô!

Moe heeft niet zo veel geld. La-ter hè, als ik be-ter ben, dan koop ik er zelf een. Maar weet je, wat ik éérst koop? Een nieu-we Bij-bel voor Moe, een met gró-te let-ters; dat wil ik het al-ler-liefst.

Na het e-ten zit Moe-der bij Joop. Moe heeft haar Bij-bel op schoot en ver-telt een mooi ver-haal daar-uit, van een zie-ke, die door den Hee-re Je-zus werd ge-ne-zen. Dat vindt Joop zo mooi! Hij ge-looft vast, dat de Heer hèm ook een-maal zal be-ter ma-ken. Dan wordt hij tim-mer-man en dan hoeft Moe niet meer uit wer-ken. Moe-ke ziet al-tijd zo bleek! De Dok-ter zegt: Moe moest ei-gen-lijk rus-ten.

Moe-der houdt het Boek dicht bij haar o-gen; de let-ters zijn zo klein en zij kan niet goed zien! De bril helpt ook niet veel.

Leest u maar niet, hoor Moe! U kunt best zó ver-tel-len, zegt Joop.

Ja, dat kan Moe ook wel; zij kent veel ver-ha-len uit de Bij-bel. Maar le-zen is zo heer-lijk, want er is troost in het Boek van God en je ver-langt vaak naar troost, als je al-tijd moe bent en een ziek jon-ge-tje hebt, als

er geen Va-der meer is in huis.

Moe is soms be-droefd, om-dat zij niet goed meer le-zen kan.

Joop weet dat well Hij denkt: La-ter, dan koop ik een Bij-bel met gró-te let-ters voor mijn Moe-ke.

2. TOM EN TIEN EN PIET-JE GEEL-JAS

Ach-ter de kerk wo-nen Tom en Tien, de twee-ling. Ze lij-ken pre-cies op el-kaar, maar Tom is iets dik-ker en zijn haar krult meer dan Tiens haar.

Zij doen al-les sa-men; zij heb-ben één bed en één spaar-pot en ook één ka-na-rie; die heet Piet-je Geel-jas. Zin-gen dat hij kan! Zo hel-der als kris-tal.

't Is Woens-dag. Tom en Tien ma-ken de kooi schoon in de tuin; er komt nieuw zand

in, Piet krijgt fris wa-ter en zaad en een klein stuk-je sui-ker. Piet-je krijgt ook. . . . een bad. Dat vindt Piet zo fijn! Een bak-je met lauw wa-ter, daar springt Piet zó in; hij klapt met de vleu-gels, duwt zijn kop-je in het nat en wast zijn ge-le jas-je; hij spat en spet-tert, hij knoeit en sproeit! Dat màg hier ach-ter het huis! Dat mag best!

Zeg Tien, nu moet hij dro-gen in de zon en wij gaan bel-len bla-zen.

Tom neemt het bad-je weg en doet de kooi dicht, maar. . . . niet goed! Dan haalt Tom een kom zeep-sop en een pijp.

Fijn sop, jô! zegt Tien. Tom stopt de pij-pe-kop er in en blaast bob-bels, een bèrg bob-bels; dat gaat zo leuk, dat bor-relt zo mooi! Daar gaat de eer-ste bel, een pracht! Rood en blauw en groen en paars! Hij drijft op de wind. En op de tuin-muur zit een dik-ke mus, die kijkt, zijn kop scheef. En. . . . hij vliegt

naar de bel, hij pikt!! Hij denkt vast dat het een bon-te vlin-der is! Tom en Tien la-chen! Ze hou-den hun buik vast! Die dom-me dik-ke mus toch! Nu zit hij weer op de muur bij de ro-zen. Kwi-wiet! zegt hij.

Nu blaast Tien bel-len, drie ach-ter el-kaar. En de mus vliegt weg, ó-ver de kooi van Piet-je. Piet ziet dat! Hij wordt er wild van, hij wil óók de blau-we lucht in! Hij flad-der

te-gen de tra-lies en. . . . te-gen het deur-tje. Ooooooo! Het deur-tje gaat o-pen!!

Die dom-me dik-ke Tom ook! Waar-om deed hij 't niet be-ter dicht? Nu vliegt Geel-jas weg, ach-ter de mus aan. De jon-gens zien het niet! Tom blaast weer bob-bels, een bèrg bob-bels in het sop. Maar Moe ziet het door 't keu-ken-raam. Zij holt naar bui-ten. — Tom!! Tien!! Jon-gens, de ka-na-rie, de ka-na-rie!!!

Tien geeft een gil, Tom laat de pijp vallen. . . . knap! stuk!

Maar Piet zit in een boom bij de mus-sen, zo geel als een ci-troen; de mus-sen sjil-pen: Wie is dàt? Wat is dàt er voor een? Ze sjil-pen hard, Piet wordt bang en vliegt weg, o-ver de muur. Tien snikt: Wij krij-gen hem nooit te-rug! Tom stamp-voet boos: Kom h́ier, naar beest! H́ier zeg ik jel. . . . Die dom-me dik-ke Tom toch!

't Is laat en don-ker, de jon-gens sla-pen. Tien droomt, dat een kat Piet-je pakt; Tien wil die kat sláán, wèg le-lij-kerd! En hij slaat. . . . net op Toms neus, héél hard. . . .

Au! schrikt Tom. Naar jong!

Waar-om deed je de kooi dan niet be-ter dicht? Die ar-me Piet, al-leen in 't don-ker! Als een kat hem pakt!

Tien schreit.

Tom bromt.

3. EEN GE-LE MUS?

't Is Don-der-dag; Joop luis-tert naar de to-ren-klok, die zes maal slaat; Joop maakt er een vers-je van:

Kling klang, kling klang, nu duurt het niet
meer lang,

Nu duurt het maar heel e-ven meer, of

Moe-ke die komt weer!

Het re-gent
iets. De mus-sen
ma-ken zo'n la-waai
in Joops boom! Net of ze ru-zie heb-ben.
Joop kijkt es. O, wat een ra-re mus zit daar,
he-le-maal geel! Néé, 't is geen mus, 't is. . . .
't is. . . .

Buur-vrouw, buur-vrouw! roept Joop. Maar
buur-vrouw is druk, be-ne-den in haar win-
kel-tje; zij hoort hem niet.

Joop weet geen raad! Maar nu komt Moe ge-
luk-kig thuis. — Moel Moe toch, gilt Joop,

daar zit Ma-rie's ka-na-rie in de boom!
Ma-rie hoort het door de o-pen deur, ze
rent de trap op. — Het is mij-nes niet, het is
mij-nes niet, die zit in zijn kooi! roept ze.

Al-le drie kij-ken door Joops raam naar die
vreem-de vo-gel. Och, wat zit hij dik in de
veer-tjes, wat lijkt hij bang! De mus-sen
schel-den hem uit: Kwi-wiet, wie is dâf? wat
is dâf er voor een? Hij is zo geel als een
ci-troen. Hij hoort niet bij ons!

Arm dier, zegt Moe-der; kon-den we hem
maar van-gen, an-ders gaat hij dood van
hon-ger.

Ik weet al wat, roept Ma-rie. Ze holt weg en
komt te-rug met haar ka-na-rie èn met een
ou-de, le-ge kooi; die zet zij al-le-bei op
ta-fel. Haar vo-gel roept: Piet! pie-te-piet?

Die an-der, daar bui-ten, die hoort dat. Hij
draait met zijn kop-je en ant-woordt: Piet!
pie-te-piet? Dat klinkt zo schor, zo bang!

Ma-rie's ka-na-rie wordt er op-ge-won-den van. Hij springt heen en weer, al roe-pend en dan zingt hij heel hard, heel hel: Rrrrrr-de-wiet! Tju tju tju rrrrrrrrr!

Op-eens vliegt die an-der uit de boom-top op. . . . Joops ven-ster-bank.

Joop schrikt! Hij wordt er vuur-rood van. Ma-rie's ka-na-rie zwaait heen en weer en zingt, zingt!!

Maar. . . . prrt — vliegt de vreem-de weer weg.

Oh! zegt Joop.

Sst! Stil nou, jô! Hij komt bèst te-rug! Stil maar, fluis-tert Ma-rie.

En ja, na een poos komt de an-der weer aan-vlie-ge-n, maar dicht bij het raam keert hij om, gaat weer op een tak-je zit-ten.

Zo gaat dat een poos. Joop klemt het la-ken stijf tus-sen zijn han-den en zijn hart bônst er van.

En dan. . . . op-eens — pprrrt! Daar komt de vreem-de zo-maar bin-nen, òp de kooi van Ma-rie's ka-na-rie.

Flap! Ma-rie gooit het raam dicht. Daar schrikt het dier-tje van; hij wil wèg, naar bui-ten! Hij vliegt te-ge-n de ruit. En die vlug-ge Ma-rie pakt hem! Joop vindt dat heer-lijk en ook een beet-je naar; het klein-tje spar-telt zo!

Nu zit hij in de ou-de kooi. Ma-rie geeft hem wa-ter en zaad.

En hij heeft er-ge dorst, er-ge hon-ger! Toch durft hij niet te drin-ken of te e-ten; hij hijgt maar en zet zijn veer-tjes dik op.

Hij went best, hoor Joop! En hij is fijn voor jou, hoor! lacht Ma-rie.

Ma-rie gaat naar be-ne-den. Moe-ke en Joop e-ten brood.

Het re-gent niet meer. De zon gaat zo mooi on-der! De ka-mer is vol rood licht.

Piet! Zoe-te Piet! Eet nou, mijn Piet-je! praat Joop tel-kens.

En ein-de-lijk ant-woordt een schor stem-me-tje: Pie-ief?

Já hoor! Wees maar niet bang! *Mijn Piet-je!* De vo-gel schudt zijn veer-tjes en hipt eens rond. En dan. . . . zit hij op-eens bij het zaad-bak-je druk te pik-ken.

Oh Moe-ke, ziet u dat? Fijn hè! Nu is ie van mij, hè! Nu ben ik nooit meer al-leen als u uit wer-ken gaat.

4. EER-LIJK IS EER-LIJK

Het is weer een dag la-ter. Buur-vrouw staat in haar win-ke-l-tje en helpt de klan-ten. De een koopt zeep en so-da, de an-der gort

en ro-zij-nen; een oud vrouw-tje koopt pe-per-munt.

Er ko-men ook twee jon-gens, die pre-cies op el-kaar lij-ken; maar de een is wat dik-ker en zijn haar krult meer.

Buur-vrouw ziet hen wel eens va-ker! — Wat zal het zijn, jon-gens? vraagt zij.

Twee pond meel, als-tu-blijft. . . .

In de ka-mer ach-ter de win-ke-l klinkt een hel-der lied.

Oh, hoor es, Tom! Net on-ze's, hè?

Heb-ben jul-lie ook een ka-na-rie, jon-gens? Ge-had juf-frouw! Mijn broer deed de kooi niet goed dicht en —

Tom stompt Tien. — Hóu je toch stil, jô!

O zo, zegt buur-vrouw; ik be-griep het al; is hij weg-ge-vlo-gen? Wan-neer is dat ge-beurd?

Woens-dag juf-frouw; eer-gis-te-ren.

Buur-vrouw denkt: Och he-den, ar-me

Joop! . . . Maar . . . eer-lijk is eer-lijk!
Ga eens e-ven met me mee, jon-gens, zegt
zij.

Tom en Tien be-grij-pen het niet, maar ze
gaan ach-ter haar de trap op; ze ko-men in
een ka-mer, waar een ble-ke jon-gen in bed
ligt. . . . en . . . dáár . . . ! Ooooh! Is die
vo-gel, die op-eens zo springt en roept, hun
Piet-je Geel-jas? Já hoor! Hij kent hen nog!
Hij is zo blij!

Tom en Tien zijn ook blij.

Maar Joop! Zijn brui-ne o-gen staan zo raarl
Net of hij moet schrei-en.

Tien ziet dat; Tien zegt: Vind je het naar om
hem te mis-sen?

Joop zegt dap-per: Eer-lijk is eer-lijk! Hij is
van jul-lie.

Tom en Tien pra-ten e-ven met Joop en zijn
Moe-der; dan gaan ze weg en Piet-je Geel-
jas gaat mee.

We ko-men de kooi te-rug bren-gen, hoor!
En wel-be-dankt, zegt Tien.
Spe-len jul-lie dan met me? vraagt Joop. Hij
vindt die jon-gens aar-dig, voor-al Tien.
Mag dat, juf-frouw?
Ja ze-ker, dat mag, jon-gens! Joop ver-veelt
zich soms zo!
Zul-len we dan bel-len bla-zen?
Joop knikt, Joop lacht een beet-je.

Maar als zij weg zijn... dan rol-len er
dik-ke tra-nen o-ver Joops wan-gen. Moe
kust hem. Stil maar, vent! Mis-schien... als
je ja-rig bent, hè! Moe zal wel spa-ren,
hoor!
Joop veegt vlug zijn tra-nen weg. Dat hóeft
niet, hoor Moe! Ik heb nu toch vrind-jes; dat
is ook fijn!
Joop weet wel, dat Moe niet hard spa-ren
kan; Moe is niet sterk ge-noeg om el-ke dag

uit wer-ken te gaan; dok-ter zegt, dat Moe ei-gen-lijk veel moest rus-ten.

. . . . Weet je, Wie Joops tra-nen ook heeft ge-zien?

De Heer, Die al-les weet van men-sen en kin-ders en vo-gels; Die hen al-len heeft ge-scha-pen.

5. TOM EN TIENS VA-DER WEET RAAD

Tom en Tien ko-men thuis hol-len; Tien draagt een zak meel, Tom draagt de kooi. . . . Va! Moe! Hier is ie! We heb-ben hem! Aan de an-de-re kant van de kerk, hè. . . . bo-ven 't win-kel-tje, daar was ie.

De jon-gens ver-tel-len al-les. . . . Tien zegt: Ik vind het naar voor die Joop.

Nou ja, ik ook, zegt Tom; maar wij heb-ben hem lek-ker te-rug, jô!

Moe, zegt Tien. . . . hoor es!

Ja kind, wat is er?

Als wij uit on-ze spaar-pot voor Joop een ka-na-rie. . . .

Néé hoor! schreeuwt Tom; we spa-ren toch voor een voet-bal! Al nèt zo lang! En O-pa heeft er ook wat voor ge-ge-ven.

Nou ja! Maar wij heb-ben zo-veel, en Joop

ligt al-tijd maar en. . . . en hij heeft niet eens een va-der meer.

Tom denkt na. . . . Nou, mij goed; màg het, Va?

Va-der trekt hen naar zich toe. — Já, dat mag; Joop moet iets heb-ben; maar Moe moest eerst 'es vra-gen in 't win-kel-tje, of Joop soms iets an-ders erg no-dig heeft.

Goed, zegt Moe-der; dan ga ik met-een maar e-ven.

Ma-rie is in de win-kel, die praat met Tien en Toms Moe-der. —

Ja juf-frouw, Joop wil al lang graag een ka-na-rie heb-ben; maar nog lie-ver een Bij-bel met gro-te let-ters voor zijn Moe, want die kan niet goed meer zien, ver-telt Ma-rie.

Hè nee, roept Tom; we ko-pen iets voor Joop, niet voor z'n Moe.

Al-le-bei kan ze-ker niet, hè Va? vraagt Tien. Mis-schien weet ik raad, zegt Va-der. Op de Hee-ren-gracht is het Ne-der-lands Bij-bel-ge-noot-schap; daar zijn Bij-bels in al-ler-lei ta-len, ook blin-den-bij-bels, ook Bij-bels met gro-te let-ters.

Maar zijn die niet duur, Va-der?

Rij-ke men-sen mo-gen du-re Bij-bels ko-pen, maar ar-me men-sen krij-gen wel een Bij-bel voor niets. Is dàt niet mooi?

Tiens o-gen schit-te-ren. — Gaat u daar-heen, Va? Mo-gen wij dan mee? Ja??

Mèt de tram! roept Tom. Va-der lacht: Dat is me te duur; we gaan lo-pen; maar het is heel ver, dan moe-ten we da-de-lijk gaan. . . .

Als zij te-rug-ko-men, staat het brood al klaar. Tien draagt een pak, Tom roept: We heb-ben er een, Moe! Zo'n fij-ne! Eerst plaag-de die me-neer ons en zei: Als je een

spaar-pot hebt, moet je een Bij-bel ko-pen, hoor! Maar we kre-gen er een, vóór Joops Moe. Kijk es! . . . En mor-gen dàn gaan we een ka-na-rie ko-pen, hè Va? Fijn jong! Ja, zegt Tien; was 't maar mor-gen, zeg!

6. WAT EEN VER-RAS-SING!

Het is Za-ter-dag. Joop kijkt naar bui-ten; de boom ruist zo mooi en de mus-jes sjil-pen. Moe zit bij hem te stop-pen.

Wie stom-me-len en fluis-te-ren daar op de trap?

Er wordt ge-klopt. Bin-nen! zegt Moe-der.

Oh! Tom en Tien! zegt Joop. . . . Maar wat dra-gen Tom en Tien toch?

Tom draagt een groot, licht pak; dat geeft hij aan Joop. En Tien draagt een klein, zwaar pak, dat geeft hij aan Joops Moe-der. . . . Als-tu-blieft, juf-frouw!

Och nee maar! Wat is dat nu? Moe-der begrijpt er niets van. En Joop, die heeft een beet-je, want in dat gro-te pak rit-selt en

krab-belt iets. Wat is dat nu toch? Wacht, daar valt het pa-pier er af.

Piet! zegt een be-nauwd stem-me-tje.

Ble-ke Joop wordt rood. — Voor mij? Jul-lie ka-na-rie?

Nee jô, niet on-ze's! Een nieu-we, een bes-te, hoor! Voor jou!

Moe heeft haar pak ook uit-ge-pakt. Een Bij-bel met gro-te let-ters.

Joop toch! Zie toch! Die jon-gens toch! roept Moe. En ze schreit van blijd-schap. En Joop! och, die Joop die straalt he-le-maal. Hij weet niet, wat hij zeg-gen moet.

Lie-ve kin-ders, bes-te jon-gens, het is veel te veel! zegt Moe.

Nee hoor! roe-pen Tien en Tom te-ge-lijk.

Dànk je wel, Tien! Of ben jij Tom?

Dit is Tom, zegt Joop; hij is dik-ker en zijn haar krult meer.

Dank je wel, Tom! O o, wat een ver-ras-sing!

7. TWEE WEN-SEN VER-VULD

Het is nèt feest.

Buur-vrouw en Ma-rie ko-men ook e-ven;

buur-vrouw brengt kant-koek mee, Moe-der schenkt een kop-je thee. De jon-gens zit-ten bij Joop en op ta-fel staat dat mooi-e slan-ke dier-tje in zijn kooi. Piet? roept hij; zijn kraal-oog-jes kij-ken Joop wijs aan. En op Joops bed ligt die Bij-bel met heel gro-te let-ters.

Tom en Tien ver-tel-len van het Bij-bel-ge-noot-schap. Moe-der slaat de han-den in el-kaar. — Op de Hee-ren-gracht zeg je? Daar wist ik niets van! Wat is dat mooi! Wat is de Heer toch goed en wat ben ik blij! Joop, Joop kan niet veel zeg-gen, hij straalt al-leen maar van blijd-schap: om Moe-kes nieu-we Bij-bel, om zijn ei-gen Piet-je; om Tom en Tien, die nu zijn vriend-jes zijn. . . . Als zij weg-gaan zegt Moe-der: Kom maar héél vaak, hoor! Dat is zo fijn voor Joop! En be-dank Va-der en Moe-der ook, hoor jon-gens!

Nu gaat de zon weer zo mooi rood on-der. Moe-ke, zegt Joop, zou Piet gauw gaan zin-gen?

Dat duurt wel een paar da-gen, kind; tot hij aan ons ge-wend is.

Maar nu speelt de to-ren-klok om-dat het Za-ter-dag-a-vond is en markt. Klin-ger-de-klang, van klin-ge-le klang!

Joops ka-na-rie hoort die hel-de-re mu-ziek en op-eens — op-eens. . . . zingt hij: Tju tju tju! Rrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr-de-wiet!

Joop is zo rijk als een prins! Twee wen-sen ver-vuld en zo maar op eens. O, wat zingt die lie-ve Piet toch prach-tig! Hoor toch es! Zoe-te klei-ne Pie-te-man! *Mijn Piet-jel*

Het sche-mert.

Moe hangt een doek o-ver de kooi, Piet-je gaat sla-pen. En Joop gaat ook sla-pen; van slaap wordt hij sterk. Maar eerst bidt Moe

met hem en dankt met hem. De He-mel-se
Va-der is zo goed, het is zo heer-lijk om Zijn
kind te zijn!

Moe legt Joop lek-ker neer en kust hem.
Joop slaaf zijn ar-men om Moe-ders hals.

....En mor-gen Zon-dag, Moe-ke! Dan
kunt u le-zen in het nieu-we Boek, hè! Zon-
der bril!! En dan komt Ma-rie met haar ka-
na-rie; wat zul-len ze dan zin-gen, hè
Moe-ke!

DRUKKERIJ C.C. CALLENBACH
NIJMEKEN